

Κοπή Βασιλόπιτας Ιερομονάχων, Μοναχών και Μοναζουσών της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας

/ [Ιερές Μονές](#)

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας πραγματοποιήθηκε η κοπή Βασιλόπιτας των Ιερομονάχων, Μοναχών και Μοναζουσών της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας.

Στην αρχή εψάλησαν επίκαιροι ύμνοι από την αδελφότητα της Ιεράς Μονής Αγίας Κυριακής Λουτρού και στη συνέχεια **ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων** ευλόγησε τη Βασιλόπιτα και απηύθυνε πατρικό χαιρετισμό.

Ακολούθησε ομιλία από την Καθηγουμένη της Ιεράς Μονής Παναγίας Μικροκάστρου **Γερόντισσα Θεολογία** με θέμα: «**Τί σοι προσενέγκωμεν, Χριστέ**» και η σύναξη ολοκληρώθηκε με κέρασμα στο αρχονταρίκι της Ιεράς Μονής, όπου κάλαντα έψαλλε η αδελφότητα της **Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Σκήτης Βεροίας.**

Την εκδήλωση προλόγισε και παρουσίασε **ο Αρχιμ. Πρόδρομος Γκιρτζαλιώτης,**

Υπεύθυνος του Γραφείου Γάμων, Βαπτίσεων και Διαζυγίων της Ιεράς Μητροπόλεως μας και τίμησαν με την παρουσία τους ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σισανίου και Σιατίστης κ. Αθανάσιος και ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Δρυοβόνου Αρχιμ. Στέφανος μετά της συνοδείας του.

Η ομιλία του Μητροπολίτη Βεροίας

Ο Σεβασμιώτατος κ. Παντελεήμων ευχαρίστησε την Καθηγουμένη της Ιεράς Μονής Παναγίας Μικροκάστρου Γερόντισσα Θεολογία που ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα της Ιεράς Μητροπόλεως και ανέφερε μεταξύ άλλων:

Μέ πολλή χαρά σᾶς καλωσορίζω στή Μοναχική Σύναξη τοῦ νέου χρόνου, τήν ὁποία ἔχει καθιερώσει ἀπό ἐτῶν ἡ Ἱερά μας Μητρόπολη ὡς μία εὐκαιρία οἰκογενειακῆς, θά ἔλεγα, συναντήσεως ὄλων τῶν μοναχῶν καί τῶν μοναζουσῶν τῆς ἐπαρχίας μας, καί εὐχομαι ἀπό καρδιάς πρός ὄλους σας ὁ νέος χρόνος νά εἶναι πλούσιος ἀπό τήν εὐλογία καί τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί καρποφόρος πνευματικά τόσο γιά τόν καθένα προσωπικά ὅσο καί τή διακονία σας.

Ἐάν ἡμέρες αὐτές τῶν ἐορτῶν εἶναι ἡμέρες χαρᾶς καί εὐκαιρίας συναντήσεως γιά ὄλους τοὺς ἀν-θρώπους, θά πρέπει νά εἶναι πολύ περισσότερο ἡμέρες χαρᾶς γιά μᾶς, πού μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ ζοῦμε αὐτές τίς ἐόρτιες ἡμέρες μέσα στήν Ἐκκλησία, στήν ὁποία συντελεῖται τό θαῦμα πού ἐορτά-ζουμε, τό μέγα θαῦμα τῆς θείας οἰκονομίας, τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ γιά τή σωτηρία μας.

Εἶναι ἡμέρες μεγάλης χαρᾶς, ἄν ἀναλογισθοῦμε πόσο μεγάλο εἶναι τό δῶρο πού μᾶς προσέφερε ὁ Χρι-στός μέ τή γέννησή του, πόσο ση-μα-ντικό εἶναι ὅτι Ἐκεῖνος

«πλού-σιος ὢν, ἐπτώχευσε, ἵνα ἡμεῖς τῆ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσωμεν», καί πόσο αὐτό τό δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους δέν συγκρίνεται μέ κανένα ἀπό τά δῶρα τά ὁποῖα ἀνταλλάσσουμε οἱ ἄνθρωποι αὐτές τίς ἡμέρες μέ τούς οἰκείους καί τούς φίλους μας.

Συχνά οἱ ἄνθρωποι ζοῦμε τή χαρά καί αὐτῶν τῶν ἡμερῶν ἀκόμη ὡς μία ἐξωστρεφῆ πραγματικότητα. Τήν συναρτοῦμε μέ τούς ἀνθρώ-πους, τά φῶτα, τή μουσική, τό τραπέζι, τά δῶρα καί τίς εὐχές πού ἀνταλλάσσουμε. Καί δέν εἶναι φυσικά κακό, ἢ μᾶλ-λον εἶναι κάτι φυσικό. Γιατί ὁ ἄνθρωπος εἶναι καί ὕλη, εἶναι καί σῶμα, καί ὅλα αὐτά εὐφραί-νουν τήν ὕλική ὑπόσταση τοῦ ἀν-θρώπου καί τοῦ προξενοῦν δικαιο-λογημένα χαρά.

Ἄν ὅμως περιορισθοῦμε σ' αὐτήν τή χαρά, τότε περιορίζουμε καί ἀδι-κοῦμε τή σημασία καί τήν ἀξία τῶν ἐορτῶν, ἀλλά ἀδικοῦμε καί τόν ἑαυτό μας. Γιατί ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι μόνο σάρκα, εἶναι καί ψυχή, καί ἐπομένως ἡ χαρά θά πρέπει νά ἀφορᾷ καί τήν ψυχή. Θά πρέπει ἡ χαρά νά μὴν συναρτᾶται μόνο ἀπό τά ἐξω-τε-ρικά χαρμόсуна πράγμα-τα καί τίς ἐκδηλώσεις, ἀλλά νά εἶναι καί ἐσωτερική χαρά, νά ζήσουμε καί τή χαρά τῶν ἐορτῶν μέσα στήν ψυχή μας, γιατί μόνο αὐτή ἡ χαρά θά μᾶς μείνει, ὅταν ἡ ἐξωτερική χαρά παρέλθει, ὅταν οἱ συνθῆκες πού δημιουργοῦν τήν ἐξωτερική χαρά ἐκλείψουν.

Τό γνωρίζουμε ὅλοι: ἡ ἐσωτερική χαρά εἶναι ἡ χαρά τοῦ Χριστοῦ, γιά τήν ὁποία ὁ ἴδιος ὑπόσχεται ὅτι κα-νεῖς δέν πρόκειται νά μᾶς τήν ἀφαι-ρέσει, λέγοντας πρὸς τούς μαθητές του: «καί τήν χαράν ὑμῶν οὐδεὶς αἴρει ἀφ' ὑμῶν».

Αὐτό ὑπό μία ὅμως προϋπόθεση, ὅτι δηλαδή ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δέν θά ἀδιαφορήσουμε γι' αὐτήν τήν ἐσω-τε-ρική καί οὐσιαστική χαρά πού μᾶς προσφέρουν αὐτές οἱ ἡμέρες τῶν μεγάλων δεσποτικῶν ἐορτῶν καί τοῦ νέου ἔτους. Γιατί πολλές φορές μᾶς ἐπηρεάζει ἡ ἐξωτερική χαρά, μᾶς ἐπηρεάζουν ὅσα ζοῦμε μαζί τούς ἀνθρώπους, μαζί μέ τούς ἀδελφούς μας, καί ξεχνοῦμε ὅτι ὑπάρχει καί ἡ ἐσωτερική χαρά. Μᾶς ἐπηρεάζει πολλές φορές ἀκό-μη καί ἡ κούραση ἀπό τίς ἐτοι--μα-σίες, καί ξεχνοῦμε ὅτι τό νόημα τῶν ἐορτῶν δέν εἶναι οἱ ἐτοιμασίες γιά νά ζήσουμε τίς ἐορτές ἀλλά ἡ μετοχή μας σ' αὐτές, εἶναι τό βίωμα αὐτό πού δέν πρέπει νά χάσουμε γιά κανένα λόγο.

Ἡ ἐμπειρία τῆς ἐσωτερικῆς χαρᾶς συνδέεται ὅμως καί μέ τή στροφή στόν ἑαυτό μας, πρὸς τόν ἔσω μας ἄνθρωπο, μέ τήν περισυλλογή.

Οἱ ποιμένες ἄκουσαν τούς ἀγγέ-λους πού ὕμνοῦσαν τόν γεννη-θέντα Χριστό ἔξω ἀπό τό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ, ἀλλά δέν παρέμειναν ἐκεῖ, συμμετέχοντας στή χαρά καί τήν ὑπερκόσμια πανήγυρη πού ἔβλεπαν νά ἐκτυλίσσεται μέ τούς ἀγγέλους καί τόν ἀστέρα. Δέν τό ἔκαναν αὐτό. Ἀντίθετα παρακίνη-σαν ὁ ἕνας τόν ἄλλο γιά νά φθά-σουν στό σπήλαιο καί νά μποῦν μέσα, γιά νά δοῦν καί νά προσκυ-νή-σουν τόν

Μεσσία και Λυτρωτή του κόσμου, για να αισθανθούν την πάντα νοῦν υπερέχουσαν χαρά της συναντήσεως με τον τεχθέντα Χριστό.

Και εάν οι ποιμένες και οι μάγοι ἔσπευσαν στο σπήλαιο για να προ-σκυ-νήσουν τον Χριστό, ἡμεῖς ἔχουμε τό δικό μας σπήλαιο, τήν ψυχή μας, στήν ὁποία γεννᾶται ὁ Χριστός. Ἐκεῖ ἔχουμε τή δυνα-τό-τητα να συναντήσουμε τον Χριστό, ἐφό-σον δέν περιορίσουμε τον ἑαυ-τό μας στήν ἐξωτερική χαρά, ἀλλά ἐπι-διώ-ξουμε καί τήν ἐσωτερική τήν ὁποία προσφέρει ἡ περιουλ-λο-γή, ἡ συγκε-ντρωση στον ἑαυτό μας, ἡ συνειδητοποίηση του τί σημαί-νουν για ἡμᾶς ὅλα αὐτά τά γεγο-νότα πού ἑορτάσαμε καί ἑορτάζου-με, τί ση-μαίνει τό δῶρο πού μᾶς προσέφερε ὁ Χριστός με τήν ἑναν-θρώπησή του.

Και ἀκόμη να αισθανθοῦμε τή χαρά πού μᾶς δίδει τό γεγονός ὅτι δέν δεχόμεθα μόνο τά δῶρα του Χριστοῦ, ἀλλά μπορούμε να προσ-φέ-ρουμε σέ Ἐκεῖνον καί τά δικά μας δῶρα, τά δῶρα τῆς ψυχῆς μας καί τῆς ἀγάπης μας.

«Τί σοι προσενέγκωμεν, Χριστέ;» διερωτᾶται ὁ ἱερός ὑμνογράφος ἀλλά καί ἡ ἀποψινή ἐκλεκτή μας ὁμιλήτρια, ἡ Γερόντισσα Θεολογία, καθηγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μικροκάστρου Σιατίστης.

Αὐτό εἶναι τό ἐρώτημα πού πρέπει να προβληματίσει καί ἡμᾶς, πού εἴμεθα μοναχοί, πού λέμε ὅτι ἔχουμε ἀφιερῶσει τον ἑαυτό μας καί τήν ὑπαρξή μας στον Χριστό καί τήν Ἐκκλησία του. Ἀρκεῖ ἄραγε αὐτή ἡ ἐφάπαξ προσφορά μας ἢ χρειάζεται καί κάτι ἄλλο, κάτι πού θά ἀνανεώνεται συνεχῶς;

Ἄς ἀκούσουμε τή Γερόντισσα Θεο-λογία καί ἄς προβληματι-σθοῦ-με ὅλοι μας, ἰδιαιτέρως καθώς εὐ-ρι-σκοῦμεθα στήν ἀρχή τῆς νέας χρο-νιαῆς.

Πρίν να καλέσω τή Γερόντισσα στο βῆμα, θά ἤθελα να τήν εὐχαριστήσω ἀπό καρδίας για τήν προθυμία καί τήν ἀγάπη με τήν ὁποία ἀνταποκρίθη-κε στήν πρόσκλησή μου καί να τῆς εὐχηθῶ ἡ χάρη του Θεοῦ να τήν ἐνισχύει καί να τή φωτίζει, ὥστε να καθοδηγεῖ καί τίς ψυχές πού τῆς ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός διά τῆς Ἐκ-κλησίας στή σωτηρία, καί να ἔχει καί ἐκεῖνη καί ὅλες οἱ ἀδελφές τῆς Ἱερᾶς της Ἀδελφότητος πλού-σια τήν εὐλογία του Θεοῦ στή μο-να-χική τους ζωή καί να προοδεύ-ουν δι' αὐτῆς καθημερινά.

[ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ](#)